

๑๗

(พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร)

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961129206

ไป / ๑.๒๖ / ๖๖

๐๖๐๑

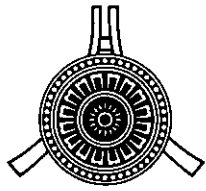
๕๐

๑๖๖๒๑

๒๕๖๒

ก่อนไปวัด

ระเบียบปฏิบัติเบื้องต้นของชาวพุทธ

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

~~ผลจาก...~~
มอบให้...

พิมพ์ในงานพระราชทานเพลิงพระศพ

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร

ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส

วันเสาร์ที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๔

พระธรรมเทศนา ที่ปกถา

ในการสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

เสด็จพระราชดำเนิน

พร้อมด้วยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา สยามบรมราชกุมารี

ทรงบำเพ็ญพระราชกุศลพระศพ

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร

ณ ศาลาบัณณรศภาค วัดเบญจมบพิตร

วันศุกร์ที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๒๔ เวลา ๑๖.๓๐ น.

สมเด็จพระญาณสังวร (สุวฑฺฒโน)

วัดบวรนิเวศวิหาร รับพระราชทานถวาย

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺทสฺส
อตฺตทปฺปา ฐมฺมทปฺปา วิหฺรตาคี

บัดนี้ จักรับพระราชทานถวายเป็นศิษย์นาพระธรรมเทศนา ใน
ที่ปกเกล้า จลองค์พระเดชพระคุณ ประดับพระปัญญาบารมี ใน
การพระราชกุศลที่สมเด็จพระบวรราชเจ้ามหาสุรสิงหนาทราชสมภารเจ้าทรงบำเพ็ญ
อุทิศพระราชทานพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร เป็นพระโอรส
องค์ใหญ่ของ พลเอก พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระกำแพงเพชร
อัครโยธิน และพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าประภาวสีทิธินฤมล
ประสูติเมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๘ สิ้นพระชนม์ด้วย
พระหทัยวายเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๒๔

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตรทรงเริ่มศึกษาที่
โรงเรียนเทพศิรินทร์ และเสด็จไปทรงศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ
ทรงสำเร็จปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด และทรงได้รับ
ปริญญาเกิตติมศักดิ์ต่างๆ อาทิ ปริญญาดุษฎีบัณฑิตทางอักษรศาสตร์
จากมอสโคว์ ทางวรรณคดีจากซุง-อัน และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ทรงเป็นพลเมืองเกิตติมศักดิ์ของเมืองแคนซัส, ซานฟรานซิสโก,
นิวยอร์ก, ดัลลาส, ซานฮวน และโซล

เมื่อพระชนมายุได้ ๑๔ ปี ทรงเริ่มเขียนบทกวี ละครเรื่องแรกที่ทรงแต่งคือ แมจิก โททัส ซึ่งแปลมาจากกวีนิพนธ์เรื่อง (พระลอ) เมื่อพระชนมายุ ๒๑ ปี ได้ออกแสดงในประเทศอังกฤษ เมื่อปีคริสตศักราช ๑๘๓๐ (พ.ศ. ๒๔๗๓) โดยที่ทรงเป็นนักภาษาศาสตร์ กวี นักประพันธ์ นักเขียนบทละคร และผู้เชี่ยวชาญทางวรรณคดีด้วย จึงทรงมีผลงานในด้านการบรรยายและพระนิพนธ์จำนวนมาก และทรงดำรงตำแหน่งประธานสมาคมและกรรมการหลายแห่ง เช่นสยามสมาคม สมาคมฝรั่งเศส ศูนย์วิจัยของสยามสมาคม ศูนย์สมาคมนักเขียน และอื่น ๆ อีกมาก

งานทบทวนของพระองค์รวมทั้งบทความที่ทรงบรรยายล้วนเป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ทรงถนัดรับสั่งเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย เคยทรงให้สัมภาษณ์ว่า “ผมตกอยู่ในความว่างเปล่า คือไม่ใช่ทั้งคนอังกฤษและคนไทย คือเป็นคนไทยโดยสัญชาติ แต่ในฐานะกวีผมเป็นนานาชาติ” พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตรเสด็จต่างแดนเป็นประจำเพื่อทรงบรรยายวิชาการที่ทรงถนัดตามคำทูลเชิญของประเทศนั้น ๆ ครั้งสุดท้ายทรงเยือนประเทศเดนมาร์ก สหรัฐอเมริกา, เบลเยียม, สวีเดน เพื่อทรงแสดงปาฐกถา สำหรับประเทศโปรตุเกสนอกจากทรงแสดงปาฐกถาแล้วยังทรงริเริ่มการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมไทยกับประเทศโปรตุเกสอีกด้วย เป็นเวลา ๔ เดือนกว่าจึงเสด็จกลับกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ก่อนสิ้นพระชนม์สองสัปดาห์ คืนก่อนวันจะเสด็จจากไปได้เสด็จไปร่วมงานเลี้ยงส่งที่เอกอัครราชทูตเดนมาร์กจัดเป็น

เกียรติแก่เลขานุการเอกของสถานทูตและภริยาซึ่งจะเดินทางกลับ
ทรงปฏิสน์ถาวรกับบรรดาแขกที่ไปร่วมงานอย่างร่าเริง และสิ้นพระ-
ชนม์หลังจากนั้นอีกเพียง ๕ ชั่วโมง ทรงแสดงให้เห็นความไม่เที่ยง
ด้วยพระองค์เองสมกับที่ทรงถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะ มีพระ-
พุทธองค์เป็นสมเด็จพระบรมครู

พระพุทธองค์ได้ตรัสสอนให้มัตนเป็นที่พึ่ง มีธรรมเป็นที่
พึ่ง โดยที่ตนเองย่อมเป็นเจ้าของสำคัญ และจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติ
ด้วยตน ดังที่ได้มีพระพุทธภาษิตตรัสไว้แปลความว่า “พระตถาคต
ทั้งหลายเป็นผู้บอก คือเป็นผู้บอกทางปฏิบัติ ท่านทั้งหลายจะต้อง
ปฏิบัติ คือดำเนินไปในทางปฏิบัตินี้ด้วยตนเอง” ดังนี้ เพราะ
ฉะนั้นตนเองจึงเป็นที่พึ่งของตนในการที่จะปฏิบัติดำเนินไปในทาง
ที่พระพุทธเจ้าสั่งสอน และเมื่อปฏิบัติไปในทางที่ทรงสั่งสอนก็ย่อม
จะได้ชื่อว่าเป็นที่พึ่ง เพราะเมื่อปฏิบัติไปในทางที่ทรงสั่งสอน ก็
ชื่อว่าได้ปฏิบัติธรรม ธรรมที่ปฏิบัติก็มาเป็นที่พึ่ง ตนเองก็ชื่อว่า
เป็นที่พึ่งของตนเองได้ด้วยดี ถ้าหากว่าตนเองไม่มีธรรมเป็นที่พึ่ง
ตนเองก็จะไม่อาจเป็นที่พึ่งของตนเองได้ ต้องกลายเป็นอนาถะ คือ
ผู้ไม่มีที่พึ่ง ที่เรียกว่าอนาถา เมื่อปฏิบัติธรรมจึงจะได้ชื่อว่ามีธรรม
เป็นที่พึ่ง ฉะนั้นความมีธรรมเป็นที่พึ่งจึงหมายถึงว่าปฏิบัติธรรม
คือดำเนินไปในทางที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน และทางที่พระพุทธ-
เจ้าทรงสั่งสอนนั้นย่อมเป็น เอกายโน มกโค คือเป็นทางไปอันเอก
ทางไปอันเดียวเพื่อความบริสุทธิ์ของผู้ปฏิบัติทั้งหลาย เพื่อก้าวล่วง
ความโศกและความวิญจนาคร่าครวญใจ เพื่อดับความทุกข์โทมนัส

เพื่อบรรลุธรรมที่พึงบรรลุ อันเป็นธรรมที่ถูกต้องชอบเพื่อทำให้แจ้ง
 นิพพาน ดังนั้น ทางไปอันเอกนั้นก็ได้ทรงชมหาสติปฏิฐานทั้ง ๔ คือ
 ปฏิบัติทำสติตามดูตามรู้ตามเห็นกายข้อหนึ่ง เวทนาข้อหนึ่ง จิตข้อ
 หนึ่ง และธรรมคือเรื่องทั้งที่เกิดขึ้นในจิตข้อหนึ่ง เป็นสติปฏิฐาน ๔
 เมื่อทำสติตามดูตามรู้ตามเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม ตามที่พระ-
 พุทธเจ้าทรงสั่งสอนก็ได้ชื่อว่าได้มีธรรมเป็นที่พึ่ง และมีธรรม
 เป็นที่พึ่งกมฺมตนเป็นที่พึ่ง ตนก็เป็นที่พึ่งของตนเองได้ เพราะฉะนั้น
 ความมีที่พึ่งนี้จึงต้องอาศัยตนเองและต้องอาศัยธรรมประกอบกัน
 ถ้าไม่มีตนธรรมก็ไม่มีความดี หรือว่าไม่มีธรรม ตนเองก็ว่าเหว่ปราศ
 จากที่พึ่ง ตนกับธรรมจึงต้องประกอบกัน และเมื่อเป็นดังนั้นก็เป็น
 ที่พึ่งได้ดังที่รับพระราชทานถวายมา

แม้ว่าจะมีพุทธภาษิตตรัสสอนไว้ดังนี้ ก็ไม่ขัดกับการที่ถึง
 สรรณะสาม คือถึงพระพุทธเจ้า ถึงพระธรรม ถึงพระสงฆ์ เป็น
 สรรณะ ก็เพราะว่าเมื่อได้ปฏิบัติดำเนินไปในธรรมที่ทรงสั่งสอน มี
 ธรรมเป็นที่พึ่ง ก็ต้องชื่อว่าได้มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
 เป็นที่พึ่งไปพร้อมกัน เพราะพระพุทธเจ้าได้เป็นผู้ทรงแสดงธรรม
 สั่งสอน และธรรมนั้นคือธรรมที่ปฏิบัติก็เป็นธรรมที่ทรงสั่งสอน
 และพระสงฆ์เล็กก็เป็นผู้ปฏิบัติตามพระธรรมที่ทรงสั่งสอน ได้มี
 ธรรมเป็นที่พึ่งมาก่อนแล้ว และได้แสดงธรรมที่ทรงสั่งสอนไว้
 สืบต่อกันมา หงत्वผู้ปฏิบัติเอง คือตนเอง เมื่อปฏิบัติธรรมก็ขอ
 ว่านำตนเข้าสู่ขอบเขตของพระสงฆ์ สู่บริเวณของพระสงฆ์ เท่า
 กับว่านำตนเข้าสู่วัดอันเป็นที่สถิตของพระสงฆ์ แต่ว่าวัดในที่นี้ก็

ฟังหมายถึงวัดที่ตั้งอยู่ในจิตใจเป็นประการสำคัญ ก็คือ “ธรรมาราม
 อารามของพระธรรมหรือวัดพระธรรมนั่นเอง” และเมื่อคนได้
 ปฏิบัติให้มีธรรมเป็นที่พึ่ง ได้บรรลุถึงภูมิธรรมที่เป็นอริยะ ก็ได้
 ชื่อว่าได้เข้าร่วมหม้อยู่ในพระสงฆ์ ไม่ว่าจะ เป็นบรรพชิต ไม่ว่าจะ
 เป็นคฤหัสถ์ ไม่ว่าจะ เป็นชาย ไม่ว่าจะ เป็นหญิง เพราะว่าพระสงฆ์
 ที่เป็นสังฆรัตนะสถิตอยู่ในธรรมาราม อารามพระธรรมซึ่งตั้งอยู่
 ในจิตใจ ธรรมารามในจิตนี้ไม่มีชาย ไม่มีหญิง ไม่มีบรรพชิต
 ไม่มีคฤหัสถ์ แต่ว่าเป็นมรรค ผล นิพพาน อันบริสุทธิ์ เพราะ
 จะนั้นเมื่อปฏิบัติไปในพระธรรมมีธรรมเป็นที่พึ่ง ก็ชื่อว่ามีพระ-
 พุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งรวมกันไป และการ
 ปฏิบัติธรรมนั้นก็ผ่านทางเดียวที่จะให้รู้จักพระพุทธรูป พระธรรม
 และพระสงฆ์ ที่จะให้ถึงพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์
 เพราะเมื่อปฏิบัติธรรมก็ย่อมจะได้เห็นธรรมไปโดยลำดับ เมื่อเห็น
 ธรรมก็ชื่อว่าได้ถึงพระธรรม และเมื่อเห็นธรรมก็ชื่อว่าได้เป็น
 พระพุทธรูป จึงชื่อว่าได้ถึงพระพุทธรูป และผู้ปฏิบัติตามพระธรรม
 คำสั่งสอนนั้น เมื่อปฏิบัติจนเห็นธรรมก็ย่อมจะได้เห็นพระสงฆ์
 เมื่อเห็นพระสงฆ์ก็ชื่อว่าได้ถึงพระสงฆ์

การปฏิบัติจนเห็นธรรมนั้นแหละจึงเป็นทางลัดทางตรงที่จะ
 ให้เห็นพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ที่จะให้ถึงพระพุทธรูป
 พระธรรม พระสงฆ์ และเมื่อเห็นรัตนะทั้งสาม ถึงรัตนะทั้งสาม
 รัตนะทั้งสามนั้นก็เป็นที่สรณะ คือที่พึ่งอันสมบูรณ์ขึ้นทันที ถ้าจัด
 ทุกข์ภัยได้จริง จิตใจที่มีสรณะทั้งสามนั้นคุ้มครองอยู่ ทุกข์ภัยจะตก

อยู่ข้างนอกไม่เข้าไปสู่ธรรมารามอันเป็นที่สถิตแห่งพระพุทธรูป
พระธรรม และพระสงฆ์ ดังกล่าวนี้ได้ จึงเป็นท่วงทักำจัดทุกข
ภัยได้จริง ทุกข์ภัยเข้าไม่ถึงจริง ๆ และทุกข์ภัยนั้นก็ได้แก่บรรดา
กิเลสและความชั่วต่าง ๆ และความทุกข์ที่เป็นผลของกิเลสและความ
ชั่วต่าง ๆ จิตใจที่เห็นที่เข้าถึงพระรัตนตรัยดังกล่าวจะเป็นจิตใจที่
บริสุทธิ์ปราศจากกิเลสและความชั่วทั้งหลาย บรรดาสิ่งที่เบบบ่วง
ของมารทั้งหลายก็คล่องเข้าไปไม่ถึง อันบ่วงของมารทั้งหลายนั้นก็
ได้แก่รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ ตลอดจนถึงเรื่องราวที่น่ารักใคร่
ปรารถนาพอใจทั้งหลาย เป็นบ่วงของมารที่คล่องเข้าไปทางตา ทาง
หู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย และทางมนะคือใจของทุก ๆ คน
แหละ คล่องเข้าไปโดยเป็นอารมณ์ที่คล่องจิตใจผูกมัดจิตใจ เพราะ
ฉะนั้นจิตใจของบุคคลที่ถูกบ่วงแห่งมารคล่องเข้าไปถึงนี้ จึงถูกรึง
รัดมัดไว้ด้วยอารมณ์คือเรื่องของรูปบ้าง เรื่องเสียงบ้าง เรื่องกลิ่น
บ้าง เรื่องรสบ้าง เรื่องโผฏฐัพพะบ้าง เรื่องของเรื่องเหล่านั้นบ้าง
และด้วยตัณหาหาคะ โทสะ โมหะ ทั้งหลายอันบังเกิดขึ้นอาศัย
อารมณ์เหล่านั้น หงอารมณ์และหงบรรดากิเลสทั้งหลายเหล่านั้นก็เป็น
สิ่งที่ผูกมัดรึงรัดจิตใจ มารจึงใช้บ่วงนี้ดึงจิตใจของบุคคลไปสู่
อำนาจของมาร ก็คือสู่อำนาจของกิเลสซึ่งตั้งอยู่ในอารมณ์ดังกล่าว
ดังให้ตนรณกวัดแกว่งกระสับกระส่ายไปด้วยอำนาจของตัณหาความ
ดิ้นรนทะยานอยากต่าง ๆ ด้วยอำนาจของราคะหรือโลภะ โทสะ
โมหะ ไปในอารมณ์นั้นไปในอารมณ์นี้ไปในอารมณ์โน้นอยู่ตลอดเวลา
แต่ว่าจิตใจที่มาปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าจนได้เห็นธรรม
ของพระพุทธเจ้า ได้เห็นพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ดัง

กล่าวว่าย่อมได้สละหน้าที่บ่วงแห่งมารเหล่านั้นนี้ คล่องเข้าไม่ถึงคล่องเข้า
ไม่ได้ ตากก็คงเห็นรูป หักก็คงได้ยินเสียง ตลอดจนถึงมโนคือใจก็
คงคิดเรื่องราวทั้งหลายต่าง ๆ อยู่นั้นแหละ แต่ว่าสิ่งเหล่านั้นไม่เป็น
บ่วงของมารที่คล่องจิตให้กระสับกระส่ายวุ่นวายเดือดร้อนไป จะ
สักแต่ว่าเป็นรูป สักแต่ว่าเป็นเสียง จนถึงสักแต่ว่าเป็นเรื่องที่ใจ
คิดทั้งหลาย เพราะมีสติคือความระลึกได้ ญาณคือความหยั่งรู้ เป็น
สมาธิเป็นปัญญาวิเศษใจอยู่ และจะมีศีลเป็นภาคพื้น

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร ผู้ทรงล่วงไป
แล้วด้วยดี ทรงปรากฏว่ามีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็น
สละ จึงทรงสามารถดำเนินพระชนม์ชีพมาได้ด้วยดีโดยตลอด

ขออำนาจพระราชกศลที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ บำเพ็ญ
พระราชทานทั้งปวง จึงเป็นผลสัมฤทธิ์ส่วนพระราชทานแก่พระ-
วรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร โดยฐานะนิยมทุกประการ

ในโอกาสแห่งพระธรรมเทศนา^{นี้} พระสงฆ์^{ทั้ง} ๔ รูปจัก
ได้รับพระราชทานสวดคาถาธรรมเบรยายโดยสรภัญญวิธี เพิ่มพูน
อัปมาทธรรมในธรรมสมาคมน^{นี้} สืบต่อไป

รับพระราชทานถวายวิสาขนาพระธรรมเทศนาในปีกถา
ยุตติสง^{นี้} เหวงก็มีด้วยประการฉะนี้

ขอถวายพระพร

คุณานุสรณ์

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร เป็นพระอัจฉริยบุคคล ทรงเจริญด้วยคุณธรรม บำเพ็ญพระกรณียกิจอันบังเกิดประโยชน์แก่บ้านเมืองเป็นอนกประการ พระเกียรติคุณในด้านอักษรศาสตร์ วรรณกรรมและการทูต เป็นที่ประจักษ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทั้งได้ประทานพระอนุเคราะห์สนับสนุนโครงการต่าง ๆ ทางด้านสังคมสงเคราะห์ และการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา พร้อมด้วยหม่อมงามจิตต์ ตลอดเวลาที่ประทับในประเทศไทย

งานสร้างวัดพระธรรมกาย (ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม) ซึ่งดำเนินการมาเป็นเวลากว่า ๑๐ ปี จนสำเร็จลุล่วงตามโครงการ ในขณะนี้ ก็ได้รับประทานพระกรุณาธิคุณ นานัปการ จากพระองค์ท่านด้วย

ในโอกาสวันพระราชทานเพลิงพระศพ คณะกรรมการศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม เห็นสมควรที่จะแสดงกตัญญูกตเวทิตา นุสรณ์ด้วยการจัดพิมพ์หนังสือ ก่อนไปวัด เป็นธรรมบรรณาการ

ขออานิสงส์กศล บุญราศีทักษิณานุปทานอันเกิดจากการพิมพ์หนังสือเป็นธรรมวิทยาทานและเป็นพุทธบูชา จงเป็นพลวบิจัยอำนาจประโยชน์และความสุขแด่พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าเปรมบุรฉัตร โดยควรแก่ฐานะในสัมปรายภพทุกประการเทอญฯ

ทศตชิว ภิภุ

(ทศตชิว ภิภุ)

๘ สิงหาคม ๒๕๒๔

ก่อนไปวัด

ระเบียบปฏิบัติเบื้องต้นของชาวพุทธ

คำปรารภ

วัด - เป็นสถานที่สำคัญในการปลูกฝังพระธรรม คือ ทาน ศีล ภavana ให้แก่ประชาชนสำหรับไว้ต่อสู้ทำลายล้างกิเลส โดยมีพระภิกษุเป็นผู้แนะนำ ได้แก่ อบรมสังฆสนชทางถูก และ ผู้นำ ได้แก่ ประพฤติดีประพฤติชอบให้ดูเป็นตัวอย่าง

วัด - นอกจากเป็นแหล่งอบรมปลูกฝังพระธรรมแล้ว ยังเป็นจุดรวมให้ประชาชนเข้ามา วัด คือ สอบตัวเองดูว่า การให้ทาน การรักษาศีล การเจริญภavana ของตัวมีอยู่และถูกต้องหรือไม่ วัด กิริยามารยาท คุณสมบัติของผู้ดี คุณธรรมต่างๆ ฯลฯ ของแต่ละคน ว่าจะมีหรือไม่ และมีมากหรือน้อยกว่ากันอย่างไร จะได้แก้ไขปรับปรุงให้ใหม่และดียิ่งๆ ขึ้นไป

วัด - เมื่อเป็นสถานที่ปลูกฝังพระธรรม ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดของชีวิต จึงนับว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เมื่ออยู่วัดทุกคนต้องระมัดระวังตนให้คิด พูด ทำแต่ในสิ่งที่สมควรเสมอ คือช่วยกันรักษาความสงบ ความสะอาด ความเรียบร้อย ทั้งของตนเองและของวัดให้ดี ถ้าคนใดประพฤติปฏิบัติตนไม่เหมาะสมภายในบริเวณวัด ก็จะเป็นความเสื่อมอย่างยิ่งทั้งแก่ตนเอง ผู้อื่น และพระพุทธศาสนา

ด้วยเหตุนี้ ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม จึงได้พิมพ์หนังสือ “**ก่อนไปวัด**” เล่มนี้ขึ้น ให้เสมือนเป็นคู่มือ การใช้วัดของสาธุชนทุกท่าน หวังว่าคงเป็นประโยชน์บ้างตามสมควร ขออนุโมทนาต่อทุกท่านที่จะได้ปฏิบัติตามในโอกาสต่อไป

ทตฺตชโว ภิกขุ

ประธานอำนวยการสร้าง ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

สารบัญ

ธรรมะเบื้องต้น	๑
การปฏิบัติตนของคนไปวัด	๓๓
ประเพณีที่ควรทราบ	๔๒
ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม	๕๑
ภาคผนวก	๕๖

ธรรมะเบื้องต้น

๑. ใจคืออะไร ?

คนเรามีส่วนประกอบใหญ่ ๆ ๒ ส่วนคือ กาย กับ ใจ

กายคือ ส่วนที่เป็นเนื้อหนัง กระดูก ฯลฯ ตามที่เราเห็นกัน
อยู่แล้ว ประกอบขึ้นด้วยธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ ส่วนหนึ่งของ
ร่างกายประกอบด้วยธาตุส่วนละเอียดมากเรียกว่าประสาท มีอยู่ ๕
ส่วนด้วยกันคือ ประสาทตาใช้ดู ประสาทหูใช้ฟัง ประสาทจมูกใช้
ดม ประสาทลิ้นใช้ลิ้มรส ประสาทกายใช้สัมผัส

ใจ - คือธาตุกายสิทธิ์ชนิดหนึ่งซึ่งสิงอยู่ในร่างกายคนที่ยังมี
ชีวิตอยู่ ทำหน้าที่ประสานกับประสาททั้ง ๕ ด้วยการ

๑. บังคับใช้ประสาททั้ง ๕

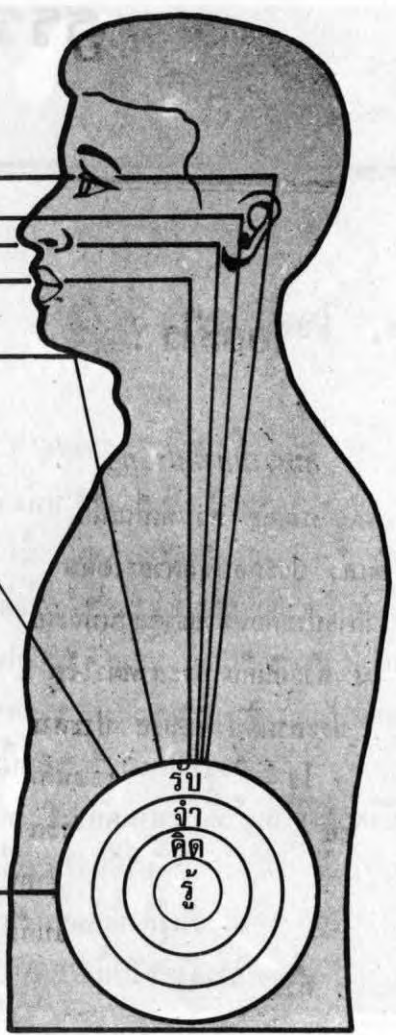
๒. รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับประสาททั้ง ๕ นั้น

ด้วยอาการดังต่อไปนี้

หน้าที่ของปวงประสาท

- รูป
- เสียง
- กลิ่น
- รส
- สัมผัส
- ธรรมารมณ์

ใจ

รับ - สิ่งที่มากระทบกับประสาท ตา หู จมูก ลิ้น กาย และที่
เกิดกับใจเอง

จำ - สิ่งต่าง ๆ ที่รับมาเหล่านั้นไว้ได้

คิด - อะไร ๆ ทุกอย่างทำได้เลยซึ่งอาจเป็นในทางดี ทางชั่ว
หรือไม่ดีไม่ชกก็ได้

รู้ - ตัดสินเชื่อลงไปว่าสิ่งต่าง ๆ ที่นำมาคิดนั้นสุขหรือทุกข์
ดีหรือชั่ว

ใจ - มธาตุเป็นพินเดิมอยู่ และยังอาจฝึกฝนให้ยิ่งขึ้นได้
การฝึกใจให้รู้เพิ่มขึ้นนั้น ต้องเตรียมใจให้พร้อมที่จะรับรู้เสียก่อน

ใจ - เป็นนามธรรม เป็นสังละเอียดอ่อน มีลักษณะเป็นพลัง
งาน คนทั่วไปจึงไม่เห็นและไม่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยอุปกรณ์หรือ
เครื่องมือวิทยาศาสตร์ใด ๆ ที่หาพบได้ แต่ผู้เจริญภาวนาจนกระทั่ง
รวมการรับ จำ คิด รู้ให้หยดหนึ่ง รวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ จะ
พบว่าใจมีลักษณะเป็นดวงกลมใส โตประมาณเท่าแฉวงตาดำของตนเอง

ใจ - เดิมทีก็มืดมัว แต่ยังอยู่ในภาวะที่อ่อนตัวไม่กำลังต้าน
ทานพอ ในภายหลังจึงถูก กิเลส เข้าไปยึดครองได้และถูกทำให้เสื่อม
สมรรถภาพลง ©

๒. กิเลสคืออะไร ?

สิ่งที่ทำอันตรายแก่กายได้เรียกว่า โรค แต่สิ่งที่ทำอันตราย
แก่ใจได้เรียกว่า กิเลส

กิเลส - เมื่อเข้ายึดครองใจได้ ก็ทำลายสมรรถภาพใจให้เสื่อม
ไป เช่น มืดมัว เสerahมอง เป็นต้น ใจจึงกลายเป็นเหมือนตาที่มืด
แสงสว่าง ทงมด ทงสกปรก มีอันตรายรอบด้าน

กิเลส - จึงเป็นศัตรูของใจ สามารถทำให้คนกล้าทำความผิด
ทงๆ รุ ทำให้คนต้องเวียนตาย เวียนเกิดท่ามกลางความทุกข์ไม่มีที่
สนสุด และทำให้ไม่สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานได้

กิเลส - มีอยู่มากมายหลายชนิด เช่นเดียวกับโรคทางกาย แต่
สรุปแล้วมีเพียง ๓ ตระกูลใหญ่ๆ คือ

๑. ตระกูลโลภะ
๒. ตระกูลโทสะ
๓. ตระกูลโมหะ

กิเลส - ทุกตระกูลเมื่อเกิดขึ้นกับใจ ล้วนทำให้เป็นบาป

๕๕
ทงสน

๓. โลกะคืออะไร ?

ความอยากได้เกินไปจนต้องคิดหาโดยทางทุจริต เช่น ปล้น
ตู้ ลัก ฉ้อโกง ค้าของเถื่อน คอรัปชั่น ฯลฯ เรียกว่า ความโลภหรือ
โลกะ

ส่วนความอยากอย่างสามัญ เช่น อยากได้เสื้อผ้า อยากดี อยาก
รวย ฯลฯ โดยทางสุจริตตามวิสัยธรรมดา ไม่ถือว่าเป็นความโลภหรือ
เสียหาย

โลกะ - จะกำเริบขึ้นได้ต่อเมื่อความอยากอย่างสามัญได้ขยาย
ตัวจนเกินขอบเขตกลายเป็นความอยากที่มัวหมอง

โลกะ - เมื่อเกิดขึ้นแล้วกับผู้ใด ย่อมทำให้ใจของผู้นั้นหิว
โหยอยากได้ไม่รู้จักพอ เสมือนชะลอมใส่ผ้าไม่รู้จักเต็ม มันทำให้เกิด
ความคิดที่จะทำให้อุจริตต่าง ๆ ที่ไม่เคยคิดจะทำก็คิด ที่เคยคิดอยู่บ้าง
แล้วก็กำเริบรุนแรงขึ้น

โลกะ - เกิดง่าย แต่หายช้า

โลกะ - ละได้ด้วยการมสดี ถ้อยการรู้จักยับยั้งชั่งใจ และด้วย
การเสยสละนั่นเอง

๔. โทสะคืออะไร ?

อาการที่ถูกขัดใจ แล้วเกิดความเดือดดาลพลุ่งพล่านจนกระทั่งลุกลามกลายเป็นไฟไหม้ตัวเองและผู้อื่น คือ คิดประทุษร้ายผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนเสียหาย เช่น ทำให้เขาบาดเจ็บ อับอาย เสียทรัพย์สิน ตำว่าเห็บแหมม ใส่ร้าย ลอชวางเพลิง ม้าคน ฯลฯ รวมเรียกว่าความคิดร้าย หรือ โทสะ

โทสะ - เป็นโรคร้ายทางใจชนิดหนึ่ง ซึ่งทำลายทั้งสุขภาพทั้งสมรรถภาพของผู้ตกอยู่ใต้อำนาจของมันลงทันทีทันใด

โทสะ - บิดประตุแห่งความดีทุกอย่าง ทาง ใครขอความดีก็ไม่ได้ ใครให้ก็ไม่รับ ทั้งเป็นไฟเผาความดีข้างในเสียอีกด้วย

โทสะ - เป็นเหมือนลูกระเบิดทำลาย พอมันระเบิดก็ทำลายตนเองเป็นสง่าแรก แล้วทำลายดีกรรมบ้านช่อง ผู้คนข้างเคียงต่อๆ ไปจนกว่ามันจะหมดฤทธิ์

โทสะ - เกิดง่าย และหายง่าย

โทสะ - ละได้ด้วยกรรมดี มีศีล และด้วยการแผ่เมตตาเป็น

นิจ

๕. โมหะคืออะไร ?

นอกจากพระอรหันต์แล้ว ทุกคนมีความไม่รู้ชนิดหนึ่งอยู่ เป็นพื้นเดิมของใจ เรียกว่า อวิชชา ได้แก่ความไม่รู้จักอริยสัจ ๔ ไม่รู้เหตุผลที่แท้จริงของการเวียนว่ายตายเกิด จึงทำให้ประสบทุกข์กัน อยู่ไม่รู้จบ

เพราะใจมีอวิชชาเป็นพินมาแต่เดิม บางครั้งใจจึงเกิดความผิดพลาดตามมาอีก คือ ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ ไม่รู้จักและไม่ยอมรับรู้สภาวะของสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง เรียกว่า ความหลงหรือโมหะ ส่วนความไม่รู้วิทยาการต่าง ๆ นั้น ยังไม่ถือว่าเป็นโมหะ

โมหะ - เป็นเหมือนความมืด เป็นปฏิबंधกับปัญญา ทำให้
คนมีความรู้ใช้ความรู้ในทางที่ผิด ใจรวนเร คิดเบา หูเบา ตเบา เดิน
เลื้อ มัวเมา ดูหมิ่นท่าน ถอดตัว แข่งดี หัวดี ใจอวด เจ้าเล่ห์ วิชา
ตระหนี่ ตีเสมอ เนรคุณ เห็นผิด ฯลฯ และเป็นส่วนประกอบแห่ง
โลภะกับโทสะอีกด้วย

โมหะ - ทำให้คนชอบเส่ง ชอบเดา เชื่อโง่กลาง เชื่อพรหม-
ลิขิต เข้าใจผิดกัน ทะเลาะวิวาทกัน กลัวตายแต่ไม่กลัวเกิด ฯลฯ ใน
ที่สุดก็ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่รู้จักตัวว่าเป็นใคร เกิดมาทำไม

โมหะ - เกิดช้า และหายช้า

โมหะ - ละได้ด้วยกรรมสติ และการเจริญภาวนาเป็นนิจ

๖. อำนาจของกิเลส

เมื่อกิเลสซึ่งเป็นกองทัพฝ่ายข้าศึก มีวิชาเป็นจอมทัพ แยกกำลังออกเป็น ๓ กอง เข้าจู่โจมยึดครองใจมนุษย์ ทำให้มนุษย์ เป็นทาสได้แล้ว มันจะบังคับให้มนุษย์ทำตามบัญชาของมันคือ

กองทัพ ๑ โดกะ ทำให้อดอยากทางใจ และไม่รู้จักพอ มีความพร่องอยู่เสมอ

กองทัพ ๒ โทสะ ทำให้ใจพลุ่งพล่าน เคียดดาล วิวาญ อารมณ์ ร้าย

กองทัพ ๓ โมหะ ทำให้ใจมืดบอด ขาดเหตุผล เอาแต่ใจตัวเอง

ถ้าผู้ใดปล่อยใจให้ตกไปเป็นทาสของกิเลส แล้วทำ พูด คิด ไปตามบัญญัติของมัน ผู้นั้นก็จะประสบแต่ความทุกข์ทั้งทางกาย ทั้งทางใจ ไม่ว่าจะขึ้น เดิน นั่ง นอน ก็หาความสุขไม่ได้ ประสบแต่ความทุกข์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลาย ๆ อย่าง ดังนคือ

- (๑) โสกะ ความเศร้าใจ ร้องไห้
- (๒) ปริเทวะ ความรำพัน บ่น เพื่อ ดัดอาลัยไม่ขาด
- (๓) ทุกขะ ความไม่สบายกาย เจ็บป่วย ไม่สบายใจ
- (๔) โทมนัสสะ ความน้อยใจ เสียใจ
- (๕) อุปายาสะ ความคับแค้นใจ ตรอมใจ
- (๖) สัมปโยคะ ความประสบสิ่งที่เกลียดชัง
- (๗) วิปโยคะ ความพลัดพรากจากสิ่งที่รัก
- (๘) อตถกะ ความผิดหวัง ไม่ได้สิ่งที่ตนอยากได้

๓. พระธรรมคืออะไร ?

สิ่งที่รักษาโรคทางกายได้ เรียกว่า ยา แต่สิ่งที่รักษาโรคทางใจได้ เรียกว่า พระธรรม

พระธรรม - เมื่อสดขันธ์ในใจ ก็ทำลายกิเลสให้หมดไป
เหมือนยาที่ฆ่าเชื้อโรคฉะนั้น

พระธรรม - จึงเป็นมิตรแท้ของใจ สามารถทำให้ใจรักถก
รักดีรู้เท่าทันโลกตามความเป็นจริง ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดต่อไปอีก
และช่วยให้บรรลुพระนิพพานได้

พระธรรม - มีอยู่จำนวนมากข้อด้วยกัน เช่นเดียวกับชนิด
ของยารักษาโรคทั้งหลาย แต่ในทางปฏิบัติมีเพียง ๓ ประการ คือ

๑. ทาน

๒. ศีล

๓. ภavana

พระธรรม - ทุกประการเมื่อปฏิบัติแล้วเป็น บุญ ทั้งสิ้น

หมายเหตุ :-

ธรรมะ - หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างทั้งที่เป็นรูปธรรม และ

นามธรรม

พระธรรม - หมายถึงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็

หลักการปฏิบัติเพื่อให้ใจหลุดพ้นจากอำนาจกิเลส

๘. ทานคืออะไร ?

ทานแปลว่าการให้ คือการเสียสละสิ่งที่มีค่ามีประโยชน์ของ
ตนให้แก่ผู้อื่น มีความมุ่งหมายเพื่อกำจัดความโลภ ความเห็นแก่
ตัวเสีย ซึ่งเรานิยมเรียกว่า ทำบุญ เช่น ให้พระสงฆ์ หรือเพื่อสง-
เคราะห์ผู้รับเช่นให้สิ่งของแก่คนยากจน ซึ่งนิยมเรียกกันว่า ทำทาน

ทาน - เมื่อทำแล้วย่อมได้บุญ เพราะ

๑. สามารถทำลายกิเลสตระกูลโลกะได้ โดยทำให้ผู้ให้
ทานนั้นเกิดความรู้สึกว่าพอ แล้วคลายความตระหน
ความเห็นแก่ตัวลง
๒. เกิดความเมตตา กรุณา เห็นอกเห็นใจ และความโอบ
อ้อมอารขณมาแทน

ทาน - เป็นการให้สิ่งของทศพรแก่ผู้ทศพรให้ และผลบุญของการให้ทานจะมากได้ต่อเมื่อ

๑. วัตถุ ก่อของที่จะให้ต้องเป็นของของตนได้มาโดยสุจริต
๒. เจตนา ก่อความตั้งใจในการบำเพ็ญทาน ต้องมุ่งเพื่อชำระกิเลส
๓. บุคคล ก่อตัวผู้ให้ต้องมศีล และผู้รับกต้องเป็นคนมศีลด้วย

ทาน - นอกจากทำลายความตระหนี่ ความโลภแล้ว ยังส่งผลดีแก่ผู้ให้ทาน ทั้งในปัจจุบันและในอนาคตคือ

๑. เป็นทรกของคนหมู่มาก
๒. เป็นทกบหาของคนดี
๓. มขอเสียด
๔. แกล้วกล้าในท่ามกลางประชุมชน
๕. แม้ตายแล้วก็ไปเกิดในโลกสวรรค์

ทาน - ที่ประชาชนร่วมมือกันเสียสละ ย่อมทำให้ประชาชนรักใคร่เห็นอกเห็นใจกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นบ่อเกิดแห่งความสามัคคีของคนทั้งชาติ

๕. สัตว์อะไร ?

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961129206

สัตว์แปลว่าปรกติ คือการปฏิบัติที่เป็นการควบคุมรักษากาย วาจา-ของตนไว้ ให้บริสุทธิ์หรือให้สงบ มีความมุ่งหมายเพื่อควบคุมโทษ ความโหดร้ายหยาบคายทางกาย วาจา รักษาตนไว้ไม่ให้เสียหาย

ถ้าใครรักษาสัตว์ไว้ได้ไม่ครบหรือรักษาไม่ได้เลย ก็เรียกว่า ผิดปรกติของมนุษย์ เพราะปรกติของมนุษย์ จะต้องไม่เบียดเบียนกันด้วย กาย วาจา เข่งสัตว์ทั้งหลาย โดยมีศีล ๕ ประจําใจเป็นอย่างน้อย

ศีล - เมื่อบริการสัตว์ได้ย่อมได้บุญ เพราะ

๑. ทำให้สามารถรักษาบุญเก่าไว้ได้ คือ ไม่เปิดโอกาสให้กิเลสรบกวนเข้ามาได้
๒. ทำให้ได้บุญใหม่ คือ ใจตั้งมั่นพร้อมที่จะรับความดีที่สูงชันออกไป

ศีล - จะเกิดขึ้นได้เพราะมีความตั้งใจอยู่เป็นทุนเดิมว่า จะไม่
ล่วงละเมิด ไม่ใช่เพราะไม่มีโอกาสจึงไม่ล่วงละเมิด ดังนั้นบุญจาก
การรักษาศีล จะมากหรือน้อยจึงขึ้นอยู่กับความตั้งใจจริงเป็นประการ
สำคัญ

ศีล - นอกจากทำให้ผู้รักษาสมารถควบคุมโทษเอาไว้ไม่ให้
กำเริบ คัดเวร ตัดภัย ต่างๆ ได้แล้ว ยังส่งผลแก่ผู้รักษาศีลทั้งใน
ปัจจุบันและในอนาคตอีกด้วย

๑. สามารถบริโภคใช้สอยทรัพย์ที่เกิดขึ้นได้เต็มอ้ม โดย
ไม่ต้องหวาดระแวงอะไร
๒. เกียรติคุณพึงขจรไปว่าเป็นคนไว้ใจได้ มีอนาคตดี
๓. แกล้วกล้าในท่ามกลางประชุมชน
๔. จะเป็นคนไม่หลงลืมสติ มีจังหวะชีวิตดี
๕. เมื่อยังไม่บรรลุนิพพาน ตายแล้วก็ไปบังเกิดใน
โลกสวรรค์

ศีล - ที่ประชาชนต่างช่วยกันรักษาไว้ย่อมเป็นเกราะป้องกัน
ไม่ให้ประชาชนแตกสามัคคี และหวาดระแวงกันเอง

๑๐. ภาวนาคืออะไร ?

ภาวนาแปลว่าการทำให้เจริญ คือการทำให้สมรรถภาพของใจในการ รับ จำ คิด รู้ พัฒนียงขึ้นไป โดยการให้การรับ จำ คิด รู้ ตั้รวมตัวเป็นจุดเดียวกันและหยุดนิ่งมั่นคงอยู่ภายในศูนย์กลางกาย ครั้นใจตั้งมั่นได้ถูกส่วนแล้ว ก็จะเข้าถึง ฌายธรรม (ซึ่งซ่อนอยู่ภายในกายที่ประกอบด้วยเลือดเนออน) แล้วอาศัยกายธรรมนี้พิจารณา สภาวะธรรมเป็นจริง เพื่อกำจัดกิเลสให้สิ้นไปอีกทีหนึ่ง

ภาวนา - มีความมุ่งหมายเพื่อกำจัดโมหะ (ความหลง) และ อวิชชา (ความไม่รู้) ให้สิ้นไปตามลำดับ จนกระทั่งใจเป็นอิสระจาก กิเลสได้เด็ดขาด

ภาวนา - ทำให้มากแล้วย่อมจะได้บุญ เพราะ

๑. ในเบื้องต้น ทำให้กิเลส คือ โภคะ โทสะ โมหะ สงบลงได้
๒. ในเบื้องปลาย ทำให้กำจัดอวิชชา ซึ่งเบงต้นเหตุแห่ง กิเลสนั้น ๆ ได้เด็ดขาด

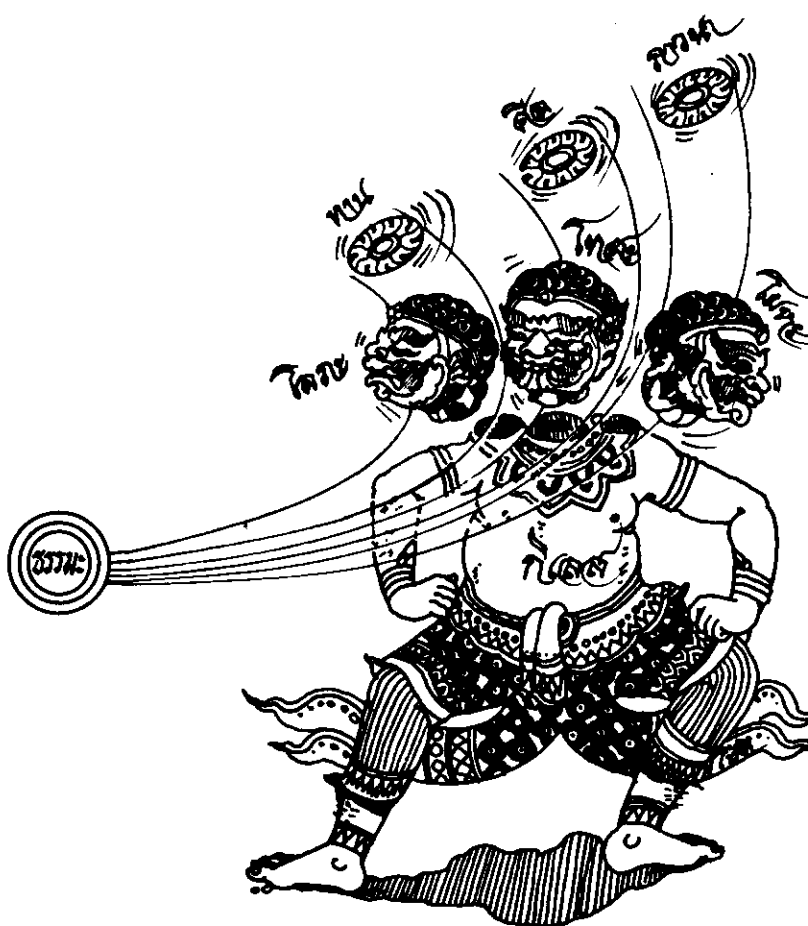

ภาวนา - นับว่าเป็นยอดของการทำความดีในชีวิตประจำวัน

เพราะ

๑. ทำให้ใจสงบระงับ เย็นกาย เย็นใจ ไม่หุงชันไปตามอารมณ์
๒. มีความร่าเริงใจ พร้อมทั้งจะทำงานในชีวิตประจำวัน
๓. กำจัดความเป็นคนเห็นแก่ตัว เข้าอารมณ์และไร้เหตุผลลงได้
๔. มีการปฏิบัติตัวในชีวิตประจำวันถูกต้องตามทำนองคลองธรรม
๕. ทำให้เกิดความรู้ความเห็นบริสุทธิ์ หหมดความสงสัย แคลงใจในเรื่อง บาป บุญ คุณ โทษ นรก สวรรค์ชาติดิน ชาติหน้า เป็นต้น

ภาวนา - ที่ประชาชนร่วมใจกันปฏิบัติให้มาก ย่อมทำให้ประชาชนรู้จักมองตัวเองเป็น คือ มองอดีต มองปัจจุบันและอนาคต แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขปัญหาชีวิตประจำวันได้ดั่งขงน จะทำให้การพัฒนาประเทศสำเร็จลงได้เอง

๑๑. อำนาจพระธรรม

ถ้าประเทศอุรุกราน รัฐบาลต้องต่อสู้ทำลายล้างข้าศึกให้ได้ ประชาชนจึงจะอยู่เป็นสุข ในทำนองเดียวกัน เมื่อใจถูกกิเลสอุรุกราน ต้องใช้พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าที่อบรมไว้ดีแล้ว เข้าต่อต้าน ทำลายล้างกิเลสให้สิ้นไป ดังนั้นผู้เป็นชาวพุทธจึงต้องตั้งใจปฏิบัติ ธรรมตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า สร้างพระธรรมขึ้นในใจให้มี กำลังเหนือกิเลส และคอยเสริมกำลังนั้นให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นจนทำลาย ล้างกิเลสลงได้เด็ดขาด ใจจึงประสพสันติสุขอย่างแท้จริง

ชาวพุทธ - เมื่อดูกองทัพอิเลศ ซึ่งมีวิชาเป็นจอมทัพ แยกกำลังเข้าโจมตีถึง ๓ ด้าน ก็จะต้องจัดกองทัพธรรมออกต่อสู้และ ทำลายล้างเต็มความสามารถ โดยมีวิชาเป็นจอมทัพ แล้วแบ่งกำลัง ออกเป็น ๓ กองด้วยกันคือ

- กองทัพ ๑ ทาน
- กองทัพ ๒ ศีล
- กองทัพ ๓ ภาวนา

พระธรรม { กองที่ ๑ ทาน ทำลายล้าง โลภะ
 กองที่ ๒ ศีล ทำลายล้าง โทสะ
 กองที่ ๓ ภาวนา ทำลายล้าง โมหะ } กิเลส

ชาวพุทธ - จึงเป็นคนตั้งใจสร้างความดีไว้เป็นที่พึ่งของตนเอง
 ไม่หวังพึ่งผู้อื่นอยู่รำไป

๑๒. สาธุชนคือคนเช่นไร ?

ชาวพุทธที่ตั้งใจไม่ทำความชั่วทั้งปวง ทำความดีคือ ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา และทำตนให้ห่างจากอบายมุข ประกอบอาชีพในทางสุจริต มีกัลยาณธรรมสมบูรณ์ เรียกว่า สาธุชน

สาธุชน - จึงเป็นคนที่มีใจเข้มแข็ง อดทน และซื่อสัตย์ที่สุดในหมู่มนุษย์ แต่ก่อนโยนและรำเริงอยู่เป็นนิจ ช่างวานิชยังเป็นคนที่มึนเมาใจโอบอ้อมอารี มีความปรารถนาดีต่อทุกๆ คน เต็มเปี่ยมไปด้วยความกรุณา เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม มีสติรอบคอบและระวังเกี่ยวกับความชั่วทุกชนิด

สาธุชน - ข้อมอาชีพ ทาน เป็นเครื่องขัดเหนี่ยวหัวใจคนหมู่มากให้เกิดความสามัคคี ช่วยเหลือกันและกัน อาศัยศีล เป็นเครื่องป้องกันความแตกแยกสามัคคี ความวุ่นวายไม่สงบ ความหวาดระแวงภัย และอาศัยภาวนาเป็นเครื่องปรับปรุงตนเองและแก้ไขปัญหามั่ววุ่นประจำวันให้ลุล่วงไปได้ ทำให้การพัฒนาประเทศสำเร็จสงด้วยดี

สาธุชน - หากมีอยู่มากในประเทศใด ประเทศนั้นแม้จะแห้งแล้งกันดารเป็นทะเลทรายไม่มีทรัพยากรมีค่าใด ๆ ฯลฯ ก็สามารถจะพัฒนาให้กลายเป็นประเทศที่อุดมด้วยป่าไม้ และเรือกสวนไร่นาได้ในไม่ช้า ตรงข้ามถ้าประเทศใดไร้สาธุชน มีแต่คนกิเลสหนาเห็นแก่ตัว แม้มป่าไม้อันอุดมอยู่แล้วก็อาจถูกโค่นทำลายให้กลายเป็นทะเลทรายไปได้อย่างน่าเสียดาย

ดังนั้น ในการพัฒนาประเทศ สิ่งแรกที่จะต้องทำคือ สร้างประชาชนให้เป็นสาธุชนให้มากที่สุด หลังจากนั้นบ้านเมืองจะเจริญก้าวหน้าขึ้นเอง ด้วยความริ่ความสามารถของสาธุชนเหล่านั้น โดยถ้อยหลักว่า สาธุชน คือ ทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของชาติ ©

๑๓. พระอริยบุคคลคือบุคคลเช่นไร ?

ชาวพุทธที่ตั้งใจปฏิบัติธรรมไม่ลดละ จะเป็นนักบวชก็ตาม เป็นคฤหัสถ์ก็ตาม เมื่อเสริมสร้างธรรมะให้มีกำลังกล้าแข็งมาก จนสามารถทำลายล้างกิเลสทุกชนิดออกจากใจได้ตามลำดับ จนกระทั่งหมดสิ้นไปเด็ดขาด เรียกว่า พระอริยบุคคล

พระอริยบุคคล - เป็นบุคคลที่อบรม กาย วาจา ใจ มาอย่างถึงที่สุดแล้ว ใจของท่านจึงใสบริสุทธิ์มาก มีกำลังจนกระทั่งมีความสว่างขึ้นภายใน (เสมือนแก้วมณีที่ใสจนกระทั่งมีแสงสว่างใช้แทนดวงประทีปในยามค่ำคืนได้) ทำให้ท่านสามารถรู้-เห็นได้ชัดเจนว่า ธรรมะที่มนุษย์ตั้งใจปฏิบัตินั้น ขจัดกิเลสในใจลงได้อย่างไร มีอำนาจเหนือบาปได้อย่างไร รู้-เห็นเหมือนกับท่านเองเป็นแม่ทัพกำลังบัญชาการสู้รบอยู่ท่ามกลางสมรภูมิ รู้เห็นอาวุธ กำลังและกลศึกของศัตรูได้อย่างประปราย แล้วบัญชาการรบจนกระทั่งได้ชัยชนะเด็ดขาด

พระอริยบุคคล - เป็นบุคคลที่เจนจบในเรื่องการทำความคิด
และมรรคผลนิพพาน สามารถเป็นพยานยืนยันให้คนทั่วไปมั่นใจได้
ว่า นรก สวรรค์ บุญ บาป นมอมขี้จริง กรรมที่ทุกคนทำไว้ทั้งดีหรือ
ชั่วล้วนตามให้ผลแก่ผู้นั้นจริง และที่สำคัญที่สุดคือ สามารถยืนยันให้
ทุกคนมั่นใจว่า การปฏิบัติธรรมเพื่อบรรลุมรรคผลนิพพานไม่ใช่เป็น
เรื่องเหลววิสัยของมนุษย์

พระอริยบุคคล - เมื่อมอญสถานที่ใด ข่อมเป็นเสมือนธงชัย
ของพระศาสนาปรากฏ ณ สถานที่นั้น มหาชนในถิ่นประเทศนั้นๆ
ข่อมได้ฟังบุญของท่าน พลอมมีความสงบสุขไปด้วย ©

การปฏิบัติตนของคนไปวัด

๑. การแต่งกายไปวัด

๑. เสื้อผ้า ควรใช้สีขาวหรือสออ่อน ถ้ามีลายก็ลายเรียบๆ เช่น ตา
๒. เนื้อผ้า ไม่โปร่งบางเกินไป ไม่ประณีตเกินไป ไม่หรูหราแพงเกินไป
๓. การตัดเย็บ อย่าให้รัดรูปแต่หลวมพอสมควร เพื่อความสะดวกในการกราบไหว้พระ และนั่งสมาธิ สำหรับท่านหญิงไม่ควรนุ่งกระโปรงสั้น หรือชะเวิกชะวากผ้าหน้าผ้าหลัง แต่ควรนุ่งกระโปรงยาวพอสมควร หรือถุงสำเร็จ และนำผ้าคลุมเข้ามาด้วยเพื่อใช้ขณะนั่งพับเพียบ
๔. ทรงผม ท่านชาย ตัดให้สั้น ถ้าไว้ยาวก็ให้เรียบร้อย ท่านหญิง อย่าแต่งผมประณีตเกินงาม ผู้พบเห็นจะได้ไม่เกิดความคิดฟุ้งซ่าน

๕. น้ำมันใส่ผม ไม่ควรใช้ ถ้าจำเป็นต้องใช้ ควรใช้นชนิด
กลิ่นอ่อนที่สุด จะได้ไม่รบกวนผู้อื่น
๖. นาหอม ควรเว้นเด็ดขาด
๗. การแต่งหน้า เขียนคิ้ว ทาปาก ทาเล็บ ฯลฯ จนเกินงาม
ไม่ควรกระทำ
๘. เครื่องประดับราคาแพง เช่น แหวนเพชร นาฬิกาเรือน-
ทอง หรือสร้อยทองคำเส้นโต ๆ ฯลฯ ควรเว้นเด็ดขาด
๙. โปรดระลึกเสมอว่า
- วัด - ไม่ใช่เวทีประกวดความงามหรือสถานที่พลอดรัก
- วัด - ไม่ใช่สถานที่อวดความมั่งมี
- วัด - เป็นสถานที่แสวงบุญ ก็เลศได้ที่พอกำจัดได้เอง
กรุณากองทัพไว้นอกประตูวัด

๒. การนำเด็กไปวัด

การนำเด็กเข้าวัดนั้นเป็นการปลูกฝังนิสัยทดแทนเด็ก เพราะทำให้เด็กได้ใกล้ชิดพระศาสนาตั้งแต่วัยอันสมควร

ข้อควรระวัง

- อย่านำเด็กอ่อนไปวัดโดยไม่จำเป็น เพราะอาจก่อความรำคาญแก่ผู้อื่นได้
- เด็กที่ค่อนข้างซุกซนหรือรังแกเพื่อน ๆ ถ้านำไปด้วยควรดูแลอย่างใกล้ชิด

๓. พนักงานขับรถและผู้รับใช้

ทั้งพนักงานขับรถและผู้รับใช้ที่ติดตามไปวัด ต้องให้เขามีโอกาสร่วมการบุญการกุศลด้วยอย่ากีดกันเป็นอันขาด

ข้อควรระวัง

- ดูแลการแต่งกายของพนักงานขับรถและผู้รับใช้ของท่านให้เรียบร้อย
- การเปิดวิทยุฟังในรถ ขณะที่พระกำลังเทศน์ สวดมนต์ หรือขณะที่ผู้อื่นกำลังประกอบศาสนกิจเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง
- อย่าใช้แตรรถ และเร่งเครื่องยนต์ในเขตวัด
- จอดรถให้เป็นระเบียบในบริเวณที่กำหนด

๔. การเตรียมอาหารไปวัด

อาหารที่ควรแก่พระภิกษุสงฆ์ ได้แก่อาหารที่เราใช้รับประทาน โดยทั่วไปคือปรุงขึ้นจาก พืช ผัก ผลไม้ เนื้อสัตว์หมักขายอยู่แล้วในท้องตลาด ฯลฯ แต่ต้องไม่ใช่อาหารที่เป็นเดน

ขอควรระวัง

- อย่าทำอาหารที่ปรุงด้วยเนื้อต่อไปถวายพระภิกษุสงฆ์ เพราะเป็นอาหารต้องห้าม ไม่สมควรแก่สมณะบริโภคขบฉัน

๑. เนอมนุษย์

๒. เนกข้าง

๓. เนอมา

๔. เนอสนัข

๕. เนอง

๖. เนอราชสัพ

๗. เนอเสอโครง

๘. เนอเสอเหลือง

๙. เนอเสอดาว

๑๐. เนอหม

- ยำนำอาหารที่ปรุงจากเนื้อดิบ ๆ เลือดดิบ ๆ ไปถวายพระภิกษุสงฆ์ เช่น ปลาดิบ กุ้งดิบ ไก่ดิบ ฯลฯ จนกว่าจะทำให้สุกแล้วด้วยไฟ

- ยำนำอาหารที่ปรุงด้วยสุรา จนมีสี มกถัน หรือมีรสปรากฏไปถวายพระภิกษุสงฆ์

- ยำฆ่าสัตว์โดยจำเพาะเจาะจงว่าจะนำเนื้อนั้นไปทำอาหารถวายแก่พระภิกษุสงฆ์

๕. การเตรียมใจก่อนไปวัด

ความมุ่งหมายสำคัญของการไปวัดก็คือ ไปเพื่อขจัดกิเลสออกทั้ง
แต่กิเลสต่าง ๆ นั้นได้หมักคองใจมาเป็นเวลานานแล้ว ทำให้ขัดเกลาก
ไม่ค่อยออก หรือออกแล้ว ถ้าไม่ระวังให้ดกอาจกลับงอกใหม่ได้อีก
งานขจัดกิเลสเป็นงานที่ต้องใช้สติปัญญาอย่างเต็มที่และโดยเฉพาะอย่าง
ยง ต้องมีกำลังใจ ดังนั้นการเตรียมใจให้พร้อมก่อนไปวัด จึงมีความ
จำเป็นเช่นเดียวกับทหารที่ต้องเตรียมพร้อมก่อนลงสนามรบ การ
เตรียมใจก่อนไปวัดทำดังนี้

- ก่อนเข้านอนคืนนี้ จัดการภาระกิจที่จำเป็นให้เสร็จเรียบร้อย
ถ้าไม่เรียบร้อยก็มอบหมายผู้ที่ไว้วางใจได้ทำแทนขณะประกอบกรบุญจึง
จะไม่เป็นกังวล

- สำนวมนใจระลึกถึงการบุญ การกุศลที่เคยทำมาดีแล้วตลอด
ชีวิต เพื่อยังจิตให้แจ่มใส

- กราบบูชาพระรัตนตรัยหน้าทึบูชาพระ แล้วสวดมนต์ทำวัตร
เย็น

- นั่งขัดสมาธิ ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น วางภาระกิจอื่น ๆ
ชั่วคราวแล้วเจริญพุทธานสติ ด้วยการพิจารณาพระพุทธรูปองค์ใดองค์
หนึ่งให้จำได้ สำหรับเป็นบริกรรมนิมิต (เครื่องหมายทางใจ)

- หลับตาพอบัดสนิท แต่ไม่ถึงกับบับกล้ำเนื้อตา นุ่ม

อาราธนาพระพุทธรูปที่จำได้แล้วนัน มาประดิษฐานตรงกลางกายฐาน
ที่ ๗ (ดังภาพ) โดยให้องค์พระหันหน้าไปทางเดียวกับเรา พร้อมกับ
บริกรรมภาวนาในใจ (ท่องในใจ) ว่า สัมมา อะระหัง เพื่อประคอง
ใจมิให้ซัดสาย

- ส้ารวมใจนึกถึงพระพุทธรูปอยู่ตรงฐานที่ ๗ นั้น จนกว่า
องค์พระนั้นจะปรากฏชนท้ามกลางกายอย่างชัดเจน (เห็นทั้ง ๆ ที่ยัง
หลับตา) องค์พระนยงเบนเพียงนมตทกกำหนดชน

- ส้ารวมใจให้หยุดนิ่งเข้าไปตรงศูนย์กลางกายขององค์พระ
ชงเบนนมตนน จนกระทั่งเห็นพระอกองค์หนึ่งเกิดขึ้นแทนทภายใน
มลักขณะเป็นพระแก้วใส่งชัดเจนซมาธิ้อยู่ท้ามกลางกาย เกิดเป็นรูปดอก
บัวตุม และมีรัศมีสว่างไสวเรียกว่า ธรรมกาย (นิมิตเด็มนนทหายไป)

- ธรรมกายหรือกายธรรมทบงเกิดขึ้นน สามารถปฏิหารย์ให้
เป็นสต่าง ๆ ได้ และอาจขยายให้องค์ใหญ่ชนหรือย่อให้เล็กกลงได้
ตามแต่ปรารธนา ต้องหมั่นประคองรักษาให้ช้านาญในอริยาบถทงส
คือ ยืน เดิน นิ่ง นอน เมอสามารถระลึกลงจนจิตใจอยู่เสมอแล้ว
ธรรมกายจะโปรดและแก้ปัญหาธรรมต่าง ๆ ให้

- ส้ารวมใจให้หยุดนิ่งเข้าไปตรงศูนย์กลางกายของธรรมกาย
โดยไม่ยอมถอยกลับ ธรรมทงหลายทก็จะปรากฏยง ๆ ชนตามลำดับ
ทงน เพราะตรงนนั้นเป็นทางไปของพระพุทธรเจ้า และพระอรหันตทง
หลาย นนเอง

- สำหรับผู้ที่ยังไม่ถึงธรรมกาย ให้หมั่นปฏิบัติเช่นนี้ต่อไป
อย่างลดละ อย่างน้อย ๑๕-๒๐ นาที ก่อนนอนทุกๆ คืน

- เมื่อดันนอนตอนเช้า ก่อนนอนกำหนดใจระลึกถึงธรรมกาย
เพื่อทำใจให้บริสุทธิ์ แล้วเตรียมตัวไปวัดโดยกำหนดใจว่า วันนั้นเราจะ
ตัดดวงบุญให้เต็มที่ ให้คุ้มกับความเสียดายที่ได้สู้กระทำ จะอาศัยบุญ
นี้ชดเชยให้สนทนาด้วยการ

ให้ทานเพื่อฆ่ากิเลส คือ โลภะ

ถือศีลและแผ่เมตตาเพื่อฆ่ากิเลส คือ โทสะ

เจริญภาวนาให้เกิดปัญญาเพื่อฆ่ากิเลส คือ โมหะ

๖. การเดินทางไปวัด

ขณะเดินทางไปวัด ไม่ควรสนทนากันในเรื่องที่ทำให้ใจขุ่นมัว
เช่น เรื่องโจรผู้ร้าย ของแพง ไฟไหม้ น้ำท่วม ชู้สาว การเมือง
 ฯลฯ แต่ควรกำหนดใจระลึกถึงเรื่องบุญกุศล เช่น ผลของการทำทาน
ด้วยความเคารพ ผลของการถือศีล ๕ และศีล ๘ ตลอดชีวิต ผล
ของการแผ่เมตตา ผลของการเจริญภาวนาว่ามีอย่างไรบ้าง และตน
ได้สร้างบุญกุศลเหล่านั้นมากน้อยเพียงใด ฯลฯ

๗. การปฏิบัติตนโดยทั่วไปภายในวัด

วัดเป็นที่รวมของคนหลายประเภท ซึ่งแตกต่างกันมากทั้งอายุ ฐานะ ความเป็นอยู่ การศึกษา อาชีพ ตลอดจนนิสัยใจคอ โอกาสที่จะกระทบกระทั่งกันย่อมเกิดขึ้นได้โดยง่าย จำเป็นต้องระมัดระวังตนจึงจะได้บุญเต็มที่ ดังนั้น โปรดปฏิบัติดังนี้ในบริเวณวัด

- ตำรวมกาย วาจา ใจ ให้สงบเรียบร้อย งดอาการคะนอง ด้วยประการทั้งปวง ทนเพื่อให้กาย วาจา ใจของเราเหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับผลบุญที่จะบังเกิดขึ้น

- งดสูบบุหรี่และเคี้ยวหมากโดยเด็ดขาด

- เมื่อไปถึงสถานที่ที่จัดไว้ต้อนรับ ควรนั่งให้เป็นระเบียบ ท่านชายนั่งแถบหนึ่ง ท่านหญิงนั่งนอกแถบหนึ่ง จึงจะเป็นการสมควร

- ในการประกอบศาสนพิธี เช่น สวดมนต์ สมาทานศีล ถวายสังฆทาน ฯลฯ ควรเปล่งเสียงอย่างชัดเจนโดยพร้อมเพรียงกัน เพราะก่อให้เกิดปกติ และเป็นการแสดงความเคารพด้วยวาจา

- สิ่งใดที่ทำให้ขุนข้องหมองใจ เช่น อากาศร้อน หิวกระหาย กิริยาอาการที่ไม่เหมาะสมของคนบางคน การไม่ได้รับความสะดวกในเรื่องต่าง ๆ ฯลฯ ขอจงพยายามอดทน เพื่อเพิ่มขันติบารมีและแผ่ความเมตตาให้ความเห็นอกเห็นใจทุกสิ่งทุกอย่างโดยทั่วไป อย่าให้เกิดโทสะขึ้นได้

- ศึกษาระเบียบต่าง ๆ ภายในวัดจากเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ เช่น การทำทานว่ามีการตั้งมูลนิธิอะไรบ้าง มีการเทศน์วันใดเวลาใดบ้าง เป็นต้น

ประเพณีที่ควรทราบ

๑. การกราบพระรัตนตรัย

การกราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นิยมกราบแบบ
เบญจางคประดิษฐ์ ซึ่งประกอบด้วยองค์ ๕ คือ หัวเข่า ๒ ศามอ ๒
และหน้าผาก ๑ ให้จรดลงแนบกับพื้น มออยู่ ๓ จังหวะคือ

จังหวะที่ ๑ ยกมือขึ้นประณมระหว่างอก

จังหวะที่ ๒ ยกมือประณมชนจรดหน้าผาก นิ้วหัวแม่มือทั้งสอง
อยู่ระหว่างนิ้ว ปลายนิ้วจรดหน้าผาก

จังหวะที่ ๓ หมอบลงให้หน้าผากจรดพื้น ศามอแบราบลง
แนบกับพื้นแล้วลุกขึ้นนั่งตั้งตัวตรง ประณมมือ
ยกขึ้นผ่านจังหวะที่ ๑-๒-๓ ไปตามลำดับจนครบ
๓ ครั้ง

ก. การกราบเบญจางคประดิษฐ์สำหรับท่านชาย

- นั่งคุกเข่า ตั้งปลายเท้าทั้งสองลงยันพื้น ใหนิ้วเท้าพับลงราบกับพื้น เท้าทั้งคู่แนบชิดสนิทกัน นั่งทับลงบนสนับท้าวทั้งคู่ แยกหัวเข่าทั้งสองออกห่างกันประมาณ ๑ คืบ
- ประณมมอชกขนผ่านจิ้งหะที่ ๑-๒-๓ ไปตามลำดับ
- ขณะทนมอบลงกับพื้นให้ข้อศอกทั้งสองตอกกับหัวเข่า นวมอหงส์เท้าแนบชิดสนิทกัน วางฝ่ามือทั้งสองลงราบกับพื้น ให้มือทั้งสองแยกออกห่างกันประมาณ ๔ นิ้วมือ ก้มศีรษะลงให้หน้าผากจรดพื้นในระหว่างฝ่ามือทั้งสองแล้วลุกขึ้นนั่งตั้งตัวตรง ยกมือประณมขนผ่านจิ้งหะที่ ๑-๒-๓ ไปตามลำดับ จนครบ ๓ ครั้ง เมื่อครบ ๓ ครั้งแล้ว ยกมือประณมขนจบในระหว่างควออกครงหน่ง จึงเสร็จพิธีการกราบ

ข. การกราบเบญจางคประดิษฐ์สำหรับท่านหญิง

- นั่งคุกเข่าราบ เขยียดหลังเท้าทั้งคู่ไ้ราบกับพื้นไปทางด้านหลังให้ฝ่าเท้าทั้งสองแนบชิดสนิทกัน นั่งทับลงบนฝ่าเท้าทั้งสอง ให้หัวเข่าทั้งสองแนบชิดกัน
- การกราบเหมือนท่านชายทุกอย่าง ต่างกันขณะหมอบลงกับพื้นนั้นไม่นิยมให้ข้อศอกทั้งสองตอกกับหัวเข่า แต่นิยมให้ข้อศอกทั้งสองอยู่ข้างตัวแนบชิดกับขาพับทั้งสอง

ท่านชาย นั่งคุกเข่า

ท่านหญิง นั่งคุกเข่าราบ

จังหวะที่ ๑ ยกมือขึ้นประนมระหว่างอก

จังหวะที่ ๒ จรดหน้าผาก หัวแม่มือทั้งสองอยู่ระหว่างนิ้ว ปลายนิ้วชี้จรดหน้าผาก

ท่านชาย ข้อศอกติดกับหัวเข่า

ท่านหญิง ให้ข้อศอกทั้งสองอยู่ข้างลำตัว

จังหวะที่ ๓ หมอบกราบลงให้หน้าผากจรดพื้น วางฝ่ามือและก้นศีรษะลงให้หน้าผากจรดพื้นในระหว่างฝ่ามือทั้งสอง

๒. การนิมนต์พระสงฆ์

ถ้าเป็นไปได้ ทุกครั้งที่นิมนต์พระสงฆ์ไปประกอบพิธีในงานทุกประเภท ควรกราบเรียนให้ท่านทราบล่วงหน้าอย่างน้อย ๑ วัน และควรทำหนังสือฎีกานิมนต์เป็นลายลักษณ์อักษร กำหนดเวลาและสถานที่ให้ชัดเจนเพื่อกันลืมด้วย

ข้อควรระวัง

- ในกรณีที่นิมนต์พระสงฆ์ไปเจริญพระพุทธมนต์แล้วฉันเช้าหรือฉันเพลนั้น ทายกผู้นิมนต์ห้ามออกชื่อโภชนา เช่น นิมนต์ฉัน ขนมจีน หอยทอด ฯลฯ เพราะถ้าพระสงฆ์รับนิมนต์แล้วฉันอาหารนั้นเป็นการผิดวินัย ทายกจึงบอกได้เพียงว่า นิมนต์รับภัตตาหาร หรือนิมนต์ฉันเช้า ฉันเพลเท่านั้น

๓. การประเคนพระสงฆ์

การยกสิ่งของอันสมควรแก่สมณบริภคใช้สอยให้แก่พระสงฆ์ เรียกว่าการประเคน มีวิธีปฏิบัติ ดังนี้

๑. สิ่งของที่ประเคนต้องไม่ใหญ่โต หรือหนักเกินกว่าที่คนขนาดปานกลางยกคนเดียวไหว และต้องยกสิ่งของนั้นให้สูงพ้นจากพนทสงของนันทงอยู่

๒. ผู้ประเคนต้องอยู่ห่างจากพระภิกษุผู้รับประเคนประมาณ ไม่นเกิน ๑ ศอก

๓. ผู้ประเคนน้อมส่งของนั้นเข้ามาให้ด้วยความเต็มใจและ เคารพต่อพระภิกษุผู้รับประเคน

๔. ผู้ประเคนถ้าเป็นชาย ให้ส่งถึงมือพระภิกษุผู้รับประเคน ถ้าเป็นหญิงให้วางถวายบนฝ่ามือพระภิกษุทอดรับ

๕. ถ้าพระภิกษุนั่งอยู่กับพื้น ผู้ประเคนนิยมนั่งคุกเข่าประเคน ถ้าพระภิกษุนั่งเก้าอี้ ผู้ประเคนนิยมยืนประเคน

๖. ภัตตาหารคาวหวานทุกชนิด ที่ประเคนพระภิกษุสงฆ์แล้ว ถ้าคฤหัสถ์ไปจับต้องอีก ต้องยกประเคนใหม่อีกทุกครั้งไป

๗. ในการถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุสงฆ์นั้น ให้ประเคน เฉพาะสิ่งของที่พึงฉันเท่านั้น ส่วนเครื่องใช้ต่างๆ เช่น กระโถน ชาม จาน ช้อน เขียงแต้ววางมอบให้ก็พอ

๘. เมื่อประเคนเรียบร้อยแล้ว ทำความเคารพพระภิกษุสงฆ์ ด้วยการกราบ ๓ ครั้ง หรือไหว้ ๑ ครั้ง จึงเสร็จพิธีประเคนพระ

๔. สิ่งของที่^๑ไม่สมควร^๒ประเคนถวายพระสงฆ์

เงินและวัตถุที่ใช้แทนเงิน เช่น ธนบัตร ไม่สมควรประเคนถวายพระภิกษุสงฆ์โดยตรง แต่นิยมใช้ใบปวารณาแทนตัวเงิน ส่วนตัวเงินนิยมมอบไว้กับไวยาวัจกรของพระภิกษุนั้น

๕. วัตถุ^๑อนา^๒มา^๓ส

สิ่ง^๑ของ^๒ที่^๓ทรง^๔ห้าม^๕มิ^๖ให้^๗พระ^๘ภิกษุ^๙สงฆ์^{๑๐}จับ^{๑๑}ต้อง^{๑๒} เรียกว่า วัตถุอนา^{๑๓}มา^{๑๔}ส ห้าม^{๑๕}นำ^{๑๖}ไป^{๑๗}ประ^{๑๘}เคน^{๑๙}ถ^{๒๐}วาย^{๒๑}พระ^{๒๒}ภิกษุ^{๒๓} ได้^{๒๔}แก่^{๒๕}วัตถุ^{๒๖}สิ่ง^{๒๗}ของ^{๒๘}ดัง^{๒๙}ต่อไปนี้

๑. ผู้^๑หญิง^๒ รวม^๓ทั้ง^๔เครื่อง^๕แต่ง^๖กาย^๗ รู^๘ป^๙ภาพ^{๑๐} รู^{๑๑}ป^{๑๒}ับ^{๑๓}น^{๑๔}ทุก^{๑๕}ชนิด^{๑๖} ของ^{๑๗}หญิง^{๑๘}
๒. รัต^๑นะ^๒ ๑๐^๓ ประ^๔การ^๕ คือ^๖ ทอง^๗ เงิน^๘ แก้ว^๙มุก^{๑๐}ดา^{๑๑} แก้ว^{๑๒}มณี^{๑๓} แก้ว^{๑๔}ประ^{๑๕}พา^{๑๖}พ^{๑๗} ทับ^{๑๘}ทิม^{๑๙} บุ^{๒๐}ษ^{๒๑}รา^{๒๒}คัม^{๒๓} สั^{๒๔}ง^{๒๕}ซ์^{๒๖}เล^{๒๗}ี่ยม^{๒๘}ทอง^{๒๙} สี^{๓๐}ลา^{๓๑} เช่น^{๓๒}หยก^{๓๓} และ^{๓๔}โม^{๓๕}รา^{๓๖} ฯลฯ
๓. เครื่อง^๑ศัส^๒ตรา^๓ว^๔ร^๕ท^๖ก^๗ช^๘น^๙น^{๑๐}ิต^{๑๑} อัน^{๑๒}เป็น^{๑๓}เครื่อง^{๑๔}ทำ^{๑๕}ลา^{๑๖}ย^{๑๗}ช^{๑๘}ีวิต^{๑๙}
๔. เครื่อง^๑ดัก^๒สัตว์^๓ทุก^๔ชนิด^๕
๕. เครื่อง^๑ดนตรี^๒ทุก^๓ชนิด^๔
๖. ข้าว^๑เปล^๒ือก^๓ และ^๔ผล^๕ไม^๖อัน^๗เกิด^๘อยู่^๙กับ^{๑๐}ที่^{๑๑}

๖. การสนทนากับพระสงฆ์

พระภิกษุสงฆ์นั้น ตั้งอยู่ในฐานะเป็นปูชนียบุคคล สมควรที่ชาวพุทธทั้งชายหญิง เคารพสักการะบูชากราบไหว้ด้วยความเลื่อมใสศรัทธา เพราะว่าพระสงฆ์เป็นผู้ประพฤติกิเลส ประพฤติชอบตรง ประพฤติเพื่อออกไปจากทุกข์ ประพฤติถูกต้องอย่างดั่ง และเป็นเนืองนิตย์ของชาวโลก ดังนั้น ในขณะที่สนทนากับพระสงฆ์โปรดทำดังนี้

- ไม่พูดล้อเล่น ไม่พูดหยาบโดน ไม่เล่าเรื่องส่วนตัว ไม่ยกตัวดีเสมอคล้ายเพื่อน หรือยกตัวสูงกว่า

- ถ้าพระภิกษุสงฆ์รูปนั้นเป็นพระเถระผู้ใหญ่ ให้ประณมมือพูดคุยกับท่านทุกครั้งทกราบเรียนท่าน และรับคำพูดของท่าน

- เฉพาะสตรีเพศทั้งหมด แม้จะเป็นญาติกับพระภิกษุสงฆ์รูปนั้นก็ตาม ไม่นิยมสนทนาอยู่กับพระภิกษุสงฆ์สองต่อสอง ทั้งภายในห้องและภายนอกห้อง ทั้งในที่ลับหูและลับตา เพราะผิดพระวินัยพุทธบัญญัติ

- เมื่อเสร็จกิจธุระแล้วให้รีบกลับ ไม่ควรอยู่นานเกินควร เพราะเป็นการรบกวนเวลาของท่าน

- กราบท่านด้วยเบญจางคประดิษฐ์ ๓ ครั้ง เมื่อจะลาท่านกลับ

๗. การกรวดน้ำ

การกรวดน้ำนั้น เป็นการอุทิศส่วนกุศลที่ตนได้บำเพ็ญแล้ว
แผ่ไปให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว เพื่อให้ผู้ล่วงลับไปแล้วเหล่านั้นมีความสุข
สุขขง ๆ ขึ้นตามสมควรแก่คติวิสัยสัมปรายภพนั้น ๆ มิวชดงน

- น้ำสำหรับใช้กรวดอุทิศส่วนกุศลนั้น ต้องเป็นน้ำใสสะอาด
บริสุทธิ์

- การกรวดน้ำจะกระทำหลังจากถวายเครื่องไทยธรรมแก่
พระสงฆ์แล้ว

- เมื่อพระเถระประธานสงฆ์เริ่มอนุโมทนาว่า (ขตา.....)
เจ้าภาพก็เริ่มหลั่งน้ำอุทิศส่วนกุศล ด้วยการจับภาชนะสำหรับกรวดน้ำ
ด้วยมือทั้งสอง รินน้ำให้ไหลลงเป็นสาย ไม่ขาดตอน พร้อมท่อง
จิตอุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้วว่า

“อิหัง เม ญาตังง โหตุ
สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

(ขอส่วนบุญกุศลนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า
ขอญาติทั้งหลายของข้าพเจ้าจงมีความสุข)”

- เมื่อพระสงฆ์รูปที่สองรับอนุโมทนาว่า (สัพพีติโย.....)
ให้ผู้กรวดน้ำแทนกรวดให้หมดภาชนะ แล้วประณมมือรับพรต่อไป
จนจบ

- กราบ ๓ ครั้ง หรือ ไหว้แสดงความเคารพพระสงฆ์อีกครั้ง
หนึ่งเมื่อพระสงฆ์สวดอนุโมทนาจบแล้ว

- นาทกรวดอุทิศส่วนกุศลแล้วนั้น นำไปเทรดต้นไม้ หรือ
สนามหญ้าภายนอกตัวอาคาร ห้ามเทลงกระถอยหรือที่สกปรก

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม

๑. สถานที่ตั้ง

ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ตั้งอยู่ริมคลองส่งน้ำที่ ๓ หมู่ที่ ๗ ตำบลคลองสาม อำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ห่างจากกรุงเทพมหานครไปตามถนนพหลโยธิน ตรงกิโลเมตรที่ ๔๐ (จากรังสิตไปทางเหนืออีกประมาณ ๕ กิโลเมตร) แล้วแยกขวามือตรงวัดบางขันธุ์ ไปตามถนนเข้าที่ว่าการอำเภอกลองหลวงอีกประมาณ ๕ กิโลเมตร

๒. วัตถุประสงค์

๑. เพื่อจรรโลงและสืบอายุพระศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป
๒. เพื่อเป็นสถานที่อบรมและเผยแพร่การเจริญภาวนาตามแนววิชาธรรมกาย ให้แก่พระภิกษุสามเณรและประชาชนทั่วไป
๓. เพื่อผลิตครูสอนภาวนาเพิ่มขึ้น
๔. เพื่อเป็นศูนย์กลางการค้นคว้าพระสัทธรรมของพระพุทธเจ้า
๕. เพื่อให้เป็นวัดที่สมบูรณ์แบบ อาจถ้อยเป็นแบบอย่างได้

๓. การเผยแพร่การเจริญภาวนา

การปลูกฝังพระธรรมลงในใจของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งของเยาวชนนับว่าเป็นงานใหญ่ มีความสำคัญมากและต้องทำอย่างจริงจังติดต่อกันไป เพราะแผ่นดินไม่สามารถงอกขยายตามปริมาณของประชาชนที่เพิ่มขึ้น มีอยู่เท่าไรก็เท่านั้น แต่แผ่นดินภายในคือใจของเยาวชนงอกขึ้นทุกปี ปลดปล่อยล้านคน ใจเหล่านี้ล้วนเป็นเหมือนพื้นที่ว่างเปล่าทั้งสิ้น หากปล่อยทิ้งไว้ไม่ปลูกฝังพระธรรมลงไปเสียก่อนที่ความชั่วหรือกิเลสจะเข้าครอบครอง ไม่เข้าใจของคนไทยก็จะรกร้างไม่น่าดูแล้วประเทศไทยจะอยู่รอดได้อย่างไร ดังนั้นนับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นต้นมา คณะกรรมการบริหารศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรมจึงได้ดำเนินการเผยแพร่การเจริญภาวนาตามแนววิชาธรรมกาย โดย

(๑) อบรมธรรมทายาทภาคฤดูร้อน ในฤดูร้อน ขณะที่นักเรียน นิสิต นักศึกษากำลังปิดภาคเรียน คณะครูสอนภาวนาของศูนย์พุทธจักรฯ ได้เปิดการอบรมการเจริญภาวนาขึ้น เผยแพร่พระธรรม โดยเฉพาะมุ่งการเจริญภาวนาเป็นสำคัญให้แก่เยาวชนของชาติเหล่านั้น ผู้เข้ารับการอบรมจะต้องประพฤติปฏิบัติตนดังนี้

- ก. สมาทานศีล ๘ ตลอดระยะเวลาที่เข้ารับการอบรม
- ข. สมาทานรักษารัตนังคิ แล้วอาศัยพักผ่อนหลับนอนภายในกลดที่คณะกรรมการศูนย์ฯ จัดให้

- ก. เวลา ๐๔.๐๐ น. นั่งภาวนาพร้อมกัน แล้วทำความเพียรติดต่อกันไปตลอดทั้งวัน ภายใต้การควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดของคณะครูสอนภาวนา จนกระทั่งเข้านอนเวลา ๒๒.๐๐ น.
- ง. สำหรับอาหาร กลด เครื่องนุ่งห่ม คณะกรรมการฯ ได้จัดเตรียมไว้ให้เรียบร้อย
- จ. การอบรมแบ่งเป็น ๒ รุ่น ๆ ละ ๑๔ วัน สำหรับวันเวลาที่เบ็ดการอบรม จะกำหนดเป็นรายปีไป (รับเฉพาะนักเรียน นิสิต นักศึกษาชาย) เบ็ดรับสมัครประมาณเดือนกุมภาพันธ์จนถึงกลางเดือนมีนาคม และฝึกอบรมประมาณเดือนเมษายน

ปรากฏว่ามีนักเรียน นิสิต นักศึกษา จากสถานศึกษาต่าง ๆ ทั่วประเทศ และภิกษุสามเณรเดินทางเข้ารับการอบรมการเจริญภาวนา และศึกษาพระธรรม ที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมากและเพิ่มขึ้นทุกปี

(๒) อบรมประชาชนทั่วไป

ทุกวันอาทิตย์ จะเปิดสอนการเจริญภาวนาให้แก่ประชาชนทั่วไปเป็นประจำ ระหว่างเวลา

เช้า ๐๕.๐๐ - ๑๑.๐๐ น.

บ่าย ๑๓.๐๐ - ๑๕.๐๐ น.

สำหรับวันอาทิตย์แรกของทุก ๆ เดือน พุทธศาสนิกชนจะไปร่วม
การฝึกเจริญภาวนาเป็นกรณีพิเศษ ประมาณ ๑,๐๐๐ - ๑,๕๐๐ คน
และมีการทำบุญร่วมกันด้วย โดยมีกำหนดการดังต่อไปนี้

๐๓.๐๐ - ๐๘.๐๐ น. มีรถรับจากอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิตรง
บริเวณหน้า ร.พ. ราชวิถี

๐๘.๓๐ น. สวดมนต์ทำวัตรเช้าร่วมกัน เสร็จ
แล้วครูสอนภาวนาก็จะสอนให้ทุกคน
นั่งเจริญภาวนาทำความสงบใจ จน
กระทั่งใจทุกคนสงบเย็น

๑๐.๔๕ น. สมาทานศีล ๕ แล้วถวายสังฆทาน
แด่พระภิกษุสงฆ์

๑๑.๐๐ น. รับประทานอาหารกลางวันพร้อมกัน

๑๒.๓๐ น. เจริญภาวนา แล้วทำพิธีปล่อยสัตว์ให้
ชีวิตเป็นทาน เสร็จแล้วสวดมนต์ทำ
วัตรเย็น แผ่เมตตาจิตอุทิศส่วนกุศล
ให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย

๑๔.๐๐ น. มีรถส่งกลับถึงอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

(๓) พิมพ์เอกสารเผยแพร่

เอกสารเหล่านี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับธรรมเบื้องต้น และการเจริญ
ภาวนาตามแนววิชาธรรมกาย โดยเฉพาะแจกแก่สาธุชนผู้สนใจใน
ธรรมทั่วไป

ภาคผนวก

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง กัมมเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสระระเณนะ สะหะ
ป้อนุจะ สีสถานิ ยาจามะ ฯ

ทุดิขัมปิ มะยัง กัมมเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสระระเณนะ
สะหะ ป้อนุจะ สีสถานิ ยาจามะ ฯ

ตะติขัมปิ มะยัง กัมมเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสระระเณนะ
สะหะ ป้อนุจะ สีสถานิ ยาจามะ ฯ

(คำอาราธนาศีลเพื่อตนเองตามคำพังให้เปลี่ยน มะยัง เป็น อะหัง
ยาจามะ เป็น ยาจามิ)

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง กัมมเต ทิสะระณเณระ สะหะ อัญฺฐะ สี่ตานิ ขาจา มะ ๑
ทุคฺคิขัมปิ มะยัง กัมมเต ทิสะระณเณระ สะหะ อัญฺฐะ สี่ตานิ
ขาจา มะ ๑
ตะคฺคิขัมปิ มะยัง กัมมเต ทิสะระณเณระ สะหะ อัญฺฐะ สี่ตานิ
ขาจา มะ ๑

(ถ้าอาราธนาศีลเพื่อตนเองตามลำพังให้เปลี่ยยน มะยัง เป็น อะหัง
ขาจา มะ เป็น ขาจา มิ)

คำอาราธนาอุโบสถศีล

มะยัง กัมมเต ทิสะระณเณระ สะหะ อัญฺฐังคะสะมันนาคะตัง
อุโปสะถัง ขาจา มะ ๑
ทุคฺคิขัมปิ มะยัง กัมมเต ทิสะระณเณระ สะหะ อัญฺฐังคะสะมันนา-
คะตัง อุโปสะถัง ขาจา มะ ๑
ตะคฺคิขัมปิ มะยัง กัมมเต ทิสะระณเณระ สะหะ อัญฺฐังคะสะมันนา-
คะตัง อุโปสะถัง ขาจา มะ ๑

คำอาราธนาพระปริต

วิบัติติปฏิพาหายะ

สัพพะสัมปัตตีสัทธียา

สัพพะทุกขะวินาสาเย

ปริตตัง พรุถะ มังคะลัง ฯ

วิบัติติปฏิพาหายะ

สัพพะสัมปัตตีสัทธียา

สัพพะกะยะวินาสาเย

ปริตตัง พรุถะ มังคะลัง ฯ

วิบัติติปฏิพาหายะ

สัพพะสัมปัตตีสัทธียา

สัพพะโรคะวินาสาเย

ปริตตัง พรุถะ มังคะลัง ฯ

คำอาราธนาธรรม

พรหมมา จะ โลกาธิปะตี สะหัมปะตี

กัตถัญชะลี อัมธวะรัง อะยาจะถะ

สันตีระ สัตตาปประชกัจะชาติกา

เทเสตุ รัมมัง อะนุกัมปมัง ปะชัง ฯ

ศีล ๕

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง และใช้คนอื่นให้ฆ่า)
๒. อหิงสาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการลักทรัพย์ด้วยตนเอง และใช้คนอื่นให้ลัก)
๓. กาเมสุมิฉฉาจารา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการประพฤตผิดในกาม)
๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการพูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ และพูดเพื่อเจ้อ)
๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการดื่มเมาอันเป็นเหตุแห่งความประมาท)

ศีล ๘

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง และใช้คนอื่นให้ฆ่า)
๒. อทินนาทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการลักทรัพย์ด้วยตนเอง และใช้คนอื่นให้ลัก)
๓. อะพรหมะจริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากกรรมอันเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์)
๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการพูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ และพูดเพ้อเจ้อ)
๕. สุราเมรัยเมถุนมึนเมา ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ
(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการดื่มน้ำเมาอันเป็นทศดังแห่งความประมาท)

๖. วิกาละโกชณะ เวะระมะณั สักขาปะทัง สะมาทียามิ .
 (ข้าพเจ้าขอสมทานสักขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการ
 บริโภคโภชนะในเวลาวิกาล คือตั้งแต่เที่ยงแล้วจนอรุณขึ้น
 มาใหม่)
๗. นัจจะกัตตะวาทีตะวิสุกะทัสสะนะ มาลา坎ชะวิเลปะนะชาระ-
 ณะมัตตะนะวิภูสะนัฎฐานา เวะระมะณั สักขาปะทัง
 สะมาทียามิ
 (ข้าพเจ้าขอสมทานสักขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการ
 พ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรี ดุการละเล่นต่างๆ อันเป็นข้าศึก
 แก่กุศล ตลอดจนลูบไล้ตัดทรงประดับตกแต่งร่างกาย ด้วย
 ดอกไม้ ของหอม เครื่องหอม เครื่องทา)
๘. อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา เวะระมะณั สักขาปะทัง
 สะมาทียามิ
 (ข้าพเจ้าขอสมทานสักขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการ
 นอนหนุนนอนอันสูงใหญ่ ภายในขัดด้วยนุ่นและสำลี)

คำถวายผ้าป่า

อิมานิ มะยัง ภันเต บังสุกุลจะวัระรานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆัสสะ, โอโธชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, บังสุกุลจะวัระรานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทังมะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะจะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้า บังสุกุลจิวร พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอ พระภิกษุสงฆ์จงรับ ผ้าบังสุกุลจิวร พร้อมด้วยบริวารทั้งหลาย เหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผล นิพพาน แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ.

คำถวายสังฆทาน

อิมานิ มะยัง ภันเต, กัตตานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสัง-
ฆัสสะ, โอโธชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ,
กัตตานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทังมะรัตตัง,
หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะจะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย
ภัตตาหาร พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอพระ
ภิกษุสงฆ์จงรับ ภัตตาหาร พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของ
ข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน
แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้าอาบน้ำฝน

อิมานิ มะยัง ภันเต, วัสสกัสะสาฎิกานิ, สะปะริวารานิ,
ภิกขุสงฆ์สัสสะ, โอโธชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสงฆ์,
อิมานิ, วัสสกัสะสาฎิกานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิกัณห์หาตุ,
อัมहाกัง, ทัฆะระตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะจะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้า
อาบน้ำฝน พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ขอ
พระภิกษุสงฆ์จงรับ ผ้าอาบน้ำฝน พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้
ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผล
นิพพาน แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้ากฐิน

อิมัง มะยัง กัมเต, สะปะริวารัง, กะฐินะจีวะระทุสสัง,
สังฆัสสะ, โอโธชะยามะ, สาธุ โน กัมเต, สังโฆ, อิมัง
สะปะริวารัง, กะฐินะทุสสัง, ปะฏิคคัณหาตุ, ปะฏิคคะเหตตะวา
จะ, อิมิมา ทุสเสนะ กะฐินัง, อัตถะระตุ, อัมหากัง ทังมะรัตตัง
หิตายะ สุขายะ นิพพานายะจะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวาย ผ้า
จีวรกฐิน พร้อมด้วยของบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แก่พระภิกษุสงฆ์ ของ
พระภิกษุสงฆ์ จงรับผ้ากฐิน พร้อมด้วยบริวารทั้งหลาย
ของข้าพเจ้าทั้งหลาย ครั้นรับแล้ว จงกรรลากฐิน ด้วยผ้าผืน เพื่อ
ประโยชน์ เพื่อความสุข เพื่อมรรคผลนิพพาน แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย
ตลอดกาลนานเทอญ.

คำบูชาข้าวพระ

อิมัง สุปะพะชญัชะนะ สัมปันนัง สาถีนัง โภชะนัง
อุทะกัง วะรัง พุทฺธัสสะ ปุเชมะ ฯ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอโอกาสบูชาพระพุทธรเจ้า ด้วยข้าวสุกแห่ง
ข้าวสาลี อันสมบูรณ์ด้วยแรง กับและน้ำอันประเสริฐ

คำลาข้าวพระ

เสด็จ มังคะลัง ขาจามะ ฯ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ทูลขอสงฆ์เหลืออันเป็นมงคลนี้

คำอธิษฐานเมื่อบจบของต่าง ๆ ถวายพระ

สุทินนัง วัตะ เม ทานัง อาสะวัคชะชาวะหัง โหตุ ฯ

ทานของเราให้ได้แล้วหนอ ขอจงเป็นเครื่องนำมาซึ่งความสันไป
แห่งอาสวะกิเลส

คำอธิษฐานประจำวัน

บุญใดที่ข้าพเจ้าได้ทำในบัดนี้ เพราะบุญนั้นและการอุทิศแก่ส่วนบุญ
นั้น

ขอให้ข้าพเจ้า ทำให้แจ้งโลกุตตรธรรมแก่ ในทันที

ข้าพเจ้าเป็นผู้อภัพอยู่ ยังต้องท่องเที่ยวไปในวัฏฏสงสาร

ขอให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนพระโพธิสัตว์ผู้เที่ยงแท้ ได้รับ
พยากรณ์ แต่พระพุทธเจ้าแล้ว ไม่ถึงฐานะแห่งความอภัพประการ

ขอให้ข้าพเจ้าพึงเว้นจากเวรทั้งห้า พึงยินดีในการรักษาศีล
ไม่เกาะเกี่ยวในกามคุณทั้งห้า พึงเว้นจากเปือกตมดังกล่าวคือกามคุณ

ขอให้ข้าพเจ้าไม่พึงประกอบด้วยทิฏฐิชั่ว พึงประกอบด้วย
ทิฏฐิที่ดีงาม ไม่พึงคบมิตรชั่ว พึงคบแต่บัณฑิตทุกเมื่อ

ขอให้ข้าพเจ้าเป็นบ่อที่เกิดแห่งคุณ คือ ศรัทธา สติ หิริ
โอตตปยะ ความเพียร และขันติ พึงเป็นผู้ที่ศรัทธารอบงำไม่ได้ ไม่เป็น
คนเขลาคนหลงงมงาย

ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ฉลาดในอุบายแห่งความเลื่อมและความ
เจริญ เป็นผู้เฉียบแหลมในอรรถและธรรม ขอให้ญาณของข้าพเจ้า
เป็นไปไม่ข้องขัดในธรรมะที่ควรรู้ ประจุกลมพัดไปในอากาศฉะนั้น

ความปรารถนาใด ๆ ของข้าพเจ้าที่เป็นกุศล ขอให้สำเร็จ
โดยง่ายทุกเมื่อ คุณที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วทั้งปวงนี้ จงมีแก่ข้าพเจ้า
ทุกภพทุกชาติ

เมื่อใด พระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้แสดงธรรมเครื่องพ้นทุกข์
เกิดขึ้นแล้วในโลก เมื่อนั้น ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากกรรมอันชั่วช้า
ทั้งหลาย เป็นผู้ได้ออกาสแห่งการบรรลุนิพพาน

ขอให้ข้าพเจ้าพึงได้ความเป็นมนุษย์ ได้เพศบริสุทธิ์ ได้
บรรพชาอุปสมบทแล้ว เป็นคนรักศีล มีศีล ทรงไว้ซึ่งพระศาสนา
ของพระบรมศาสดา

ขอให้เป็นผู้มีการปฏิบัติธรรมได้โดยสะดวก ตรัสรู้ได้พลัน
กระทำให้แจ้งซึ่งอรรถเหตุผลอันเลิศ อันประดับด้วยธรรมะมีวิชา
เป็นต้น

ถ้าหากพระพุทธเจ้าไม่บังเกิดขึ้น แต่กุศลกรรมของข้าพเจ้า
เต็มเปี่ยมแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ขอให้ข้าพเจ้าพึงได้ญาณ เป็นเครื่องรู้
เฉพาะตนอันสูงสุดเทอญฯ

พิมพ์ :

บริษัท กราฟิคอาร์ต (๑๕๖๖) จำกัด

๑๐๕/๑๕-๒๑ ถนนนเรศ กรุงเทพฯ ๕ โทร. ๒๓๓-๐๓๐๔-๕

น.ส. ศิริพร งามจริยางกูร พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๔

